δὲν ἀπαντοῦσε μὰ ἂν ὁ λοχαγὸς κύτταζε τὸ κατακόκκινο μοῦτρο τοῦ λοχία καὶ τὰ τρομερὰ μάτια του, ἴσως δὲν θὰ φερνόταν τόσο αὐστηρά...

Β'.

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ Ναπολέων ἐκήρυξε τὸν πόλεμον ἐναντίον τῶν Αὐστριακῶν γιὰ νὰ λευτερώση τὴν Ἰταλία, καὶ ἀπ' τὸ Ἀλγέρι μπαρκάραμε γιὰ τὴν Ἰταλία, στὴν παραμονὴ τῆς μάχης στὸ Μελινιάνο ὅπου ἔχασα τὸ ζερβὶ χέρι μου· τὸ σύνταγμά μας ἔμεινε σ'ἕνα χωριό, καὶ ὁ λοχαγὸς μᾶς συμβούλεψε νὰ μὴ ξεχάσουμε πῶς βρισκόμαστε σὲ φιλικὸ μέρος, καὶ νὰ μὴ πειράξουμε τοὺς Ἰταλοὺς κατοίκους. Τὴν ὥρα ποὺ μιλοῦσε, ὁ λοχίας ἦταν μεθυσμένος καὶ σήκωνε τοὺς ὤμους του· εὐτυχῶς δὲν τὸν εἶδε ὁ λοχαγός.

Τὰ μεσάνυχτα σηκωθήκαμε ὅλοι ἀπ' τὶς φωνὲς καὶ στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ εἴδαμε χωριάτες καὶ στρατιῶτες νὰ τραβοῦνε ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ λοχία μιὰ ὄμορφη γυναῖκα καταξεσχισμένη καὶ ξεμαλλιασμένη ποὺ παρακαλοῦσε τὴν Παναγιὰ νὰ τὴν γλυτώση. Ἔτρεξα κι' ἐγὼ νὰ βοηθήσω μὰ ὁ λοχαγὸς μὲ πρόλαβε καὶ ἦταν ἐκεῖ. Μὲ μιὰ ματιὰ θυμωμένη ἔκαμε τὸν λοχία νὰ τραβηχτῇ πίσω τρομαγμένος. Ἀφοῦ ὁ λοχαγὸς εἶπε μερικὰ παρηγορητικὰ λόγια στὴν γυναῖκα στὴ γλῶσσα της, στάθηκε μπροστὰ στὸν λοχία καὶ τοῦ εἶπε μὲ μιὰ φωνὴ ποῦ ἔτρεμε ἀπ' τὸν θυμό.

— Ἔπρεπε νὰ σκοτώνονται ἀμέσως τέτοιοι παληανθρῶποι σᾶν κι' ἐσένα. Ἄμα δῶ τὸν ταγματάρχη θὰ σοῦ ξυλώσω πάλι τὰ γαλόνια γιὰ πάντα. Αὔριον θ' ἀρχίση ἡ μάχη καὶ κύτταξε νὰ σκοτωθῇς.

Ξαναπλαγιάσαμε, καὶ τὸ πρωῒ καθὼς εἶχε πεῖ ὁ λοχαγὸς ἡ μάχη ἄρχισε. Ὁ λοχίας ἦρθε καὶ στάθηκε στὴ γραμμὴ πλάϊ μου πάντοτε· ποτὲ δὲν ξαναεῖδα μάτια τόσο ἄγρια. Τὸ τάγμα μας ἄρχισε τὴν ἔφοδο, γιατὶ ἔπρεπε νὰ διώξουμε τοὺς Αὐστριακοὺς ἀπ' τὰ ὀχυρώματα καὶ νὰ καταλάβουμε τὸ χωριὸ Μελιανάνο. Ἐμπρὸς λοιπόν! Μόλις περπατήσαμε δυὸ χιλιόμετρα, τὰ κανόνια τῶν Αὐστριακῶν ἀρχίσανε, καὶ σκοτωθήκανε καμμιὰ δεκαπενταριὰ ἀπ' τοὺς δικούς μας. Τότε οἱ ἀξιωματικοὶ μᾶς διατάξανε νὰ πλαγιάσουμε πάνω στ' ἀραβοσίτια καὶ νὰ τραβοῦμε τουφεκιὲς γονατισμένοι. Οἱ ἀξιωματικοὶ στεκόντανε ὄρθιοι φυσικὰ καθὼς καὶ ὁ λοχαγός μας Ζεντέλ.

Ἄξαφνα ἔννοιωσα κάποιον νὰ μοῦ σκουντῇ τὸ χέρι, γύρισα καὶ εἶδα τὸν λοχία ποὺ μὲ κύτταξε γεμίζοντας τὸ τουφέκι του...

— Βλέπεις τὸν λοχαγό μας; μοῦ εἶπε μὲ μάτια ἀγριεμμένα.

— Ναί, ἀπάντησα, λοιπόν; καὶ ἐκύτταξα τὸν λοχαγὸ ποὺ στεκότανε ὄρθιος, εἴκοσι βήματα μακρὰ ἀπὸ μᾶς.

— Ἔ! λοιπόν, εἶπεν ὁ λοχίας, δὲν εἶχε δίκηο νὰ μοῦ μιλήση καὶ νὰ μὲ βρίσει καθὼς ἔκαμε τὴ νύχτα.

Σὲ λιγάκι σημάδεψε καὶ τουφέκισε! Ὁ λοχαγὸς κλονίστηκε, χτύπησε τὰ χέρια τουστὸν ἀέρα, καὶ ἔπεσε προύμητα κατάχαμα νεκρός!

— Φονιᾶ! ἐφώναξα κι' ἅρπαξα τὸ μπράτσο τοῦ λοχία.

Μὰ αὐτὸς μοῦδωκε μιὰ κοντακιὰ στὰ στήθεια καὶ μὲ κύλισε μακρυά του.

— Νά. Βλάκα, εἶπε, πήγαινε τώρα νὰ μαρτυρήσης πῶς ἐγὼ σκότωσα τὸν λοχαγό σου.

Σηκώθηκα λυσσασμένος, μὰ εἶδα ὅτι ὅλοι εἶχαν σηκωθῆ γιατὶ ὁ ταγματάρχης μας καβάλλα χωρὶς κασκέτο ἐσίμωσε καὶ μᾶς ἔδειχνε τὰ Αὐστριακὰ κανόνια.

— Ἐμπρός, Ζουάβοι! φώναξε, μὲ τὴν μπαγιονέτα ἐμπρός!

Τὶ μποροῦσα νὰ κάνω; ἔκανα σὰν τοὺς ἄλλους ἔφοδο. Εἴδατε ποτὲ φουρτουνιασμένη θάλασσα νὰ χτυπᾷ στοὺς βράχους; Ἔ! λοιπὸν αὐτὸ ἔγινε. Κάθε λόχος ἀνέβαινε ψηλὰ σὰν τὰ κύματα στὸ βράχο. Τρεῖς φορὲς ἀνεβήκαμε στὰ προχώματα καὶ τρεῖς φορὲς γυρίσαμε πίσω.

Τέλος ὁ δικός μας λόχος κατόρθωσε νὰ περάση τὸ πρόχωμα καὶ ἐγὼ μαζί. Ἄξαφνα ἕνας ἀξιωματικὸς Αὐστριακὸς μὲ χτύπησε στὸν ὦμο τόσο δυνατά, ποὺ ζαλίστηκα κι' ἔπεσα κάτω.

Σὰν ἄνοιξα τὰ μάτια μου ἄκουγα μακρυὰ πιὰ τὶς τουφεκιὲς· οἱ Ζουάβοι νικήσανε καὶ φωνάζανε «ζήτω ὁ Ναπολέων».

Ἕνας γέρος στρατηγὸς μὲ τὸ ἐπιτελεῖο του ἤρχετο τρεχάτος. Σταμάτησε τὸ ἄλογό του, ἔβγαλε τὸ κασκέτο του τὸ κούνησε καὶ φώναξε:

— Μπράβο Ζουάβοι!! Εἴσαστε οἰπρῶτοι στρατιῶτες τοῦ κόσμου.

Καθόμουνα κρατῶντας μὲ τὸ δεξὶ χέρι τὸ σπασμένο ζερβί μου μπράτσο, καὶ συλλογιζόμουνα τὸ φρικτὸ κακούργημα τοῦ λοχία ποὺ σκότωσε τὸν λοχαγὸ ἀπὸ πίσω μέσα στὴν μάχη.

Ἄξαφνα βλέπω τὸν λοχία φονιᾶ νὰ βγαίνη ἀπ' τὴ γραμμὴ καὶ νὰ πλησιάζη τὸν στρατηγό. Στὴ μάχη εἶχε χάσει τὸ φέσι του, εἶχε πάρει μιὰ πληγὴ στὸ κεφάλι κι' ἔτρεχε αἷμα στὸ πρόσωπό του. Μ' ἕνα χέρι κρατοῦσε τὸ τουφέκι του καὶ μὲ τ' ἄλλο μιὰ Αὐστριακὴ σημαία κουρελιασμένη καὶ ματωμένη ποῦχε κυριέψη πολεμῶντας.

Ὁ στρατηγὸς τὸν κύτταξε μὲ θαυμασμό.

— Ἐ! Μπερκούρ, εἶπε σ'ἕνα ὑπασπιστή του, γιὰ κύτταξε αὐτόν!..

Τὶ ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ Ζουάβοι!

Ὁ λοχίας ἀπάντησε:

— Αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια, στρατηγέ μου!

— Θὰ σὲ φιλήσω γιὰ τὸν λόγον σου αὐτόν, φώναξε ὁ στρατηγὸς καὶ θὰ σοῦ δώσω τὸ παράσημο τοῦ Σταυροῦ.

Ἐγὼ ἔννοιωθα φρικτοὺς πόνους ἀπ' τὸ σπασμένο χέρι, μοῦρθε λιγοθυμιὰ καὶ δὲν ἄκουσα οὔτε εἶδα πειὰ τίποτα.

Ξέρετε τὰ ρέστα σᾶς τὰ διηγήθηκα κι' ἄλλη φορά. Μοῦ κόψανε τὸ ζερβὶ χέρι, κι' ἔμεινα δυὸ μῆνες στὸ νοσοκομεῖο. Στὶς ἀγρυπνιές μου συλλογιζόμουνα ἂν πρέπει νὰ καταγγείλω τὸν λοχία, μὸ δὲν εἶχα ἀποδείξεις καὶ ὕστερα ἔλεγα: Εἶνε παληάνθρωπος, ἄτιμος μὰ παλληκάρι, ἐσκότωσε τὸν λοχαγὸ Ζεντὲλ μὰ πῆρε μιὰ σημαία Αὐστριακή!

Σὰν βγῆκα ἀπ' τὸ νοσοκομεῖο ἔμαθα πὼς ξαναγίνηκε λοχίας καὶ τοῦδωκαν καὶ παράσημο. Αὐτὸ μὲ ἀηδίασε καὶ συχάθηκα τὸ δικό μου παράσημο ποὺ ὁ ταγματάρχης εἶχε καρφώσει πάνω στὸν μανδύα μου στὸ νοσοκομεῖο.

Ποτὲ δὲν ξαναεῖδα τὸν λοχία φονιᾶ ποὺ ὑπηρετεῖ ἀκόμα στὸν στρατό, καὶ παραιτήθηκα. Μὰ σὰν κύτταξα πρὸ ὀλίγου τὸν τρυπημένο μανδύα τοῦ λοχαγοῦ, ὁ θεὸς ξέρει πῶς βρέθηκε στὸ μαγαζὶ αὐτὸς κρεμασμένος στὴν βιτρίνα, δυὸ βήματα μακρυὰ ἀπ' τὸν στρατῶνα ποὺ μένει ὁ φονιᾶς, σκέφθηκα πῶς τὸ ἔγκλημα ἔμεινε ἀτιμώρητο κι' ὁ λοχαγὸς ζητᾶ δικαιοσύνη.

Καθησύχασα ὅσον μπόρεσα τὸν μπάρμπα Βιντάλ, γιατὶ ἦταν πολὺ ἐρεθισμένος, καὶ τοῦ εἶπα πὼς ἔκανε ὅ,τι μπόρεσε καὶ ὁ λοχίας φονιᾶς πλήρωσε τὸ ἔγκλημά του μὲ τὴν παλληκαριά του.

Ὕστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες βρῆκα στὸ γραφεῖο τὸν μπάρμπα Βιντὰλ ποὺ διάβαζε μιὰ ἐφημερίδα καὶ μοῦ τὴν ἔδωκε λέγοντας:

— Διάβασε νὰ δῆς· ἔγινε ἐκεῖνο ποῦ σοῦλεγα.

Πῆρα τὴν ἐφημερίδα καὶ διάβασα:»

«Ἀκόμη ἕνα θῦμα τῶν καταχρήσεων. Χθὲς τὸ ἀπόγευμα εἰς »τὴν ὁδὸν Γκρενέλ ὁ λοχίας Μαλέ, ὁ ἐπιλεγόμενος «Διψασμένος» »ἔπαθε ἔξαφνα νευρικὴν κρίσι, τὴν στιγμὴ ποὺ ἔκύτταζε μερικὰ »παληὰ φορέματα στρατιωτικὰ κρεμασμένα σ'ἕνα παλαιοπωλεῖο.

»Ὁ ἀτυχὴς λοχίας ἔγινε ἔξαφνα μανιακός, τράβηξε τὴν ξιφο»λόγχη του κι' ἔτρεχε στοὺς δρόμους οὐρλιάζοντας: «Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ φονιᾶς!.. ἐκυρίεψα στὸ Μελινιάνο μιὰ Αὐστριακὴ σημαία».

»Τὸν τρελλὸ σχεδὸν λοχία τὸν κλείσανε στὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο. Θὰ τὸν μεταφέρουν ἤδη στὸ Φρενοκομεῖο».

Καὶ ὁ μπάρμπα Βιντὰλ ἐπρόσθεσε:

—Ὁ μακαρίτης λοχαγὸς Ζεντὲλ ἦταν Κορσικανὸς καὶ... ἐξεδικήθη ὅπως τὸ συνηθίζουν στὴ πατρίδα του.

Hugues le Roux

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΟΥ ΠΟΤΗΡΙ

Διηγοῦνται τὸ ἑξῆς ἀνέκδοτο γιὰ τὸν Κάρολο τὸν XII ἕνα ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους βασιλεῖς τῆς Σουηδίας

Κάποτε, σὲ μιὰ ἑορτὴ τῆς Αὐλῆς, ὁ βασιλεὺς ἤπιε περισσότερο τοῦ δέοντος καὶ δὲν φέρθηκε μὲ τὸν ἀπαιτούμενο σεβασμὸ πρὸς τὴν βασιλομήτορα, ἡ ὁποία δυσαρεστήθηκε καὶ μερικὲς μέρες δὲν παρουσιάστηκε στὶς ὑποδοχὲς τῆς Αὐλῆς.

Ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς ζήτησε τὸν λόγο τῆς ἀπουσίας της ἡ βασιλομήτωρ μὲ λύπη ἀνέφερε τὴν αἰτία.

Ὁ βασιλεὺς λυπήθηκε κατάκαρδα γι' αὐτὸ καὶ διέταξε νὰ τοῦ φέρουν ἕνα ποτῆρι κρασί, τὸ ὁποῖο ἤπιε ἐμπρὸς στὴν βασίλισσα λέγοντας:

— Κυρία, σᾶς ζητῶ συγγνώμη γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ σᾶς ἔκαρα στὴ μέθη μου, καὶ γιὰ νὰ μὴ ὑποπέσω πειὰ εἰς τὸ ἴδιον σφάλμα, πίνω τὸ ποτῆρι αὐτὸ εἰς ὑγείαν σας... Θὰ εἶνε τὸ τελευταῖο στὴ ζωή μου!

Πράγματι ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἔμεινε πιστὸς στὸν ὅρκο του καὶ ὡς τὴν τελευταία μέρα τοῦ βίου του ἔπινε μόνο νερό.

Ἀνθούλα Δ. Κουχτσόγλου

ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

(Τῆς Ebner Eschénbach)

Ἕνα τραγουδάκι. Πές μου πῶς μπορεῖ
τόσον ἡ καρδιά μας νὰ τὸ λαχταρῇ;
σ' ἕνα τραγουδάκι μέσα τί θὶ λάχῃ;

Τίποτε· δυὸ λέξεις μόνο ρυθμικές,
μόνο δυὸ ριμοῦλες ταιριαστές, γλυκές,
καὶ ψυχὴν ἀκέρια τότε ἐντός του θἄχῃ.

Μετάφρ. **Κ. Γ. Καρυωτάκη**

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἂν αἱ γυναῖκες δὲν ἦσαν ὡραῖες θὰ ἦσαν τὰ ἀγαθώτερα πλάσματα τοῦ κόσμου.

* * *

Ἡ ποινὴ ἐκείνων ποὺ ἀγάπησαν πολὺ τὰς γυναῖκας εἶνε νὰ τὶς ἀγαποῦν πάντοτε.

* * *

Κάποτε ἡ ἀδιαφορία ἀνάβει σὲ μιὰ γυναῖκα περισσότερο πάθος κι' ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἀνάβει ὁ ἔρως!